

РЕШЕНИЕ

№ 606

гр. София, 26.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 11-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на осемнадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Бистра Николова

Членове: Тодор Тодоров
Милен Василев

при участието на секретаря Ваня Ил. Иванова
като разгледа докладваното от Тодор Тодоров Въззивно търговско дело № 20231001000472 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на „Инвест 14“ ЕООД, подадена против Решение № 33 от 03.04.2023 г., постановено по т. д. № 61/2022 г. на Окръжен съд – Благоевград, 7 – ми състав, с което съдът е обявил за относително недействителна спрямо държавата, представлявана от НАП, договор за покупко – продажба на подробно индивидуализиран недвижим имот, сключен между „Инвест 14“ ЕООД и „Строймакс“ ЕООД, която сделка е обективизирана в нотариален акт № 150, том I, рег. № 2709, дело № 129/2017 г. на нотариус И. К..

Сторени са оплаквания за неправилност на обжалвания съдебен акт като постановен в нарушение на материалния закон. Въззивникът намира за неправилни и незаконосъобразни изводите на окръжния съд, че приложение следва да намери разпоредбата на чл. 216, ал. 1, т. 6 от ДОПК в редакцията ѝ от 01.01.2021 г., тъй същата нямала обратно действие. Сторени са твърдения, че към датата на сделката НАП нямала качеството кредитор по отношение на въззивника поради липса на влязъл в сила ревизионен акт.

Моли се за постановяване на Решение, с което обжалваното такова да бъде отменено, а предявените искове – отхвърлени.

Редовно уведомен, ищецът е депозирал в срок отговор на така подадената въззивна жалба, с който оспорва същата като неоснователна и моли за оставянето ѝ без уважение, респ. потвърждаване на обжалваното Решение.

Съдът, като съобрази данните по делото във връзка с оплакванията и доводите на страните, намери следното:

Въззивната жалба е процесуално допустима като подадена в законоустановения срок по чл. 259 ал. 1 от ГПК, насочена е срещу подлежащ на

обжалване валиден и допустим съдебен акт, поради което следва да бъде разгледана по същество.

Производството по т. д. № 61/2022 г. на Окръжен съд – Благоевград, 7 –ми състав, е образувано по искова молба на НАП, в качеството си на процесуален субституент на държавата, с която ищецът е поискал от съда да обяви за относително недействителна спрямо него продажбата от „Строймакс“ ЕООД на „Инвест 14“ ЕООД на собствения на първото дружество недвижим имот, подробно индивидуализиран по делото. Ищецът е посочил, че предявява главен иск по чл. 216, ал. 1, т. 6 от ДОПК и евентуални такива по чл. 216, ал. 1, т. 4 от ДОПК и по чл. 135 от ЗЗД.

Между страните не се спори, че „Строймакс“ ЕООД е отчуждило на 10.03.2017 г. в полза на „Инвест 14“ ЕООД процесния недвижим имот с данъчна оценка от 71 089.20 лв. за продажната цена от 73 760 лв.

НАП е представила справка, съгласно която „Строймакс“ ЕООД има публични задължения в общ размер на 658 516, 31 лв., формирани от подадените от дружеството декларации образец 6, СД по ЗДДС и данъчна декларация по ЗКПО.

По делото пред окръжния съд е прието като неоспорено от страните изготвеното от вещото лице Т. заключение на изслушаната съдебно – счетоводна експертиза, съгласно което размерът на публичните задължения на „Строймакс“ ЕООД към датата на сделката възлиза на 459 957, 90 лв., от които 417 509, 69 лв. главница и лихва от 42 448, 18 лв. Експертът е посочил, че задълженията са по декларации образец 6 за здравно осигуряване, ДОО и ДЗПО, справки – декларации по ЗДДС и декларации по ЗКПО. Вещото лице е посочило, че погасените публични задължения до датата на сделката са в размер на 195 034, 93 лв., а след това и до датата на входиране на исковата молба – 288 095.74 лв. По насоченото срещу длъжника принудително изпълнение е събрана сумата от 61 782, 40 лв.

С договор за покупко – продажба на дружествени дялове от 23.08.2017 г. М. Х. е продала на В. А. собствените си 500 дяла от капитала на „Строймакс“ ЕООД за сумата от 5000 лв., който, впоследствие, ги отчуждава в полза на Р. П. за същата цена.

Останалите събрани доказателства съдът намира за неотнормими към правилното решаване на спора.

При така установената фактическа обстановка и в изпълнение на правомощията си по чл. 269 от ГПК, настоящият състав намира обжалваното Решение за валидно, допустимо и правилно.

С исковата си молба от 10.03.2022 г., поправена с такава от 07.04.2022 г., и допълнителната искова молба ищецът е предявил в условията на обективно евентуално съединяване следните искове – главен по чл. 216, ал. 1, т. 6 от ДОПК и евентуалния по чл. 216, ал. 1, т. 4 от ДОПК и такъв по чл. 216, ал. 3 от ДОПК във връзка с чл. 135 от ЗЗД.

По главния иск:

Съгласно разпоредбата на чл. 216, ал. 1, т. 6 от ДОПК, недействителни по отношение на държавата, съответно на общините, са сключените след датата на деклариране или на установяване на публичното задължение, съответно след връчването на заповедта за възлагане на ревизия, ако в резултат на ревизията са установени публични задължения, сделки, извършени във вреда на публичните взискатели, по които страна е свързано с длъжника лице. За да бъде уважен специалният отменителен иск по чл. 216, ал. 1, т. 6 от ДОПК ищецът следва да докаже, че сделката е сключена след като длъжникът е декларирал публичните си задължения и тя е извършена във вреда на публичния изпълнител, като страна по нея е свързано с длъжника лице.

За доказано съдът намира твърдението на ищеца за наличие на вземане за публичноправни задължения към първия ответник. Преценката за наличие на публични задължения следва да бъде съобразена с утвърдения ред за установяване на дължимостта и

определяне размера на задължението. Чл. 105 от ДОПК определя декларацията, изходяща от данъчнозадълженото лице, като необходимо, но и достатъчно средство за установяване основанието и размера на задължението. В чл. 109, ал. 2 от ДОПК изрично предвижда, че отразени в предписаната от специалния закон декларация не могат да бъдат преразглеждани от данъчната администрация след изтичане на указания срок, поради което и съгласно чл. 107 от ДОПК представените по делото декларации установяват вземанията както по основание, така и по размер.

По – нататък, между страните няма спор, че процесната сделка е сключена на 10.03.2017 г., към който момент „Строймакс“ ЕООД е имало публични задължения в размер на 417 509, 69 лв. главница и лихва от 42 448, 18 лв.

По безспорен начин се установява, че и увреждащата сделка е сключена между свързани лица по смисъла на § 1, т. 3 от ДР, б. „а“ от ДОПК, с която законодателят е дал легална дефиниция на понятието. Съгласно представената от ищеца справка, а и от нарочно изготвената от настоящия състав такава, към момента на сделката управител на дружеството – продавач е М. Х., която е майка на В. Х., който е едноличен собственик на капитала и управител на въззивника към 10.03.2017 г.

За доказано настоящият съдебен състав намира и увреждане на кредитора, доколкото увреждащо интереса на кредитора да се удовлетвори от имуществото на длъжника е всяко разпореждане, с което отделен имуществен обект се изважда от патримониума на длъжника или се намалява неговата пазарна цена. Без значение за наличието на увреждане е дали при разпореждането в патримониума на длъжника постъпва друго имуществено благо, тъй като цялото имущество на длъжника служи за удовлетворение на кредиторите и всеки от тях решава от цената на кой имуществен обект да се удовлетвори. За кредитора има значение колко бързо, лесно, сигурно и с по-малко разходи се осребряват различните имуществени обекти в патримониума на длъжника (решение № 201 от 31.10.2018 г. на ВКС по гр. д. № 1036/2018 г., IV г. о., ГК, решение № 225 от 22.10.2019 г. на ВКС по гр. д. № 2751/2018 г., IV г. о., ГК). Сделката от 10.03.2017 г., с която първия ответник „Строймакс“ ЕООД прехвърля на втория ответник „Инвест 14“ ЕООД правото на собственост върху процесния имот се явява увреждаща по отношение на държавата, защото по този начин длъжникът намалява секвестрируемото си имущество. Съгласно постоянната практика на Върховния касационен съд отчуждаването на длъжниково имущество винаги води до обективно намаляване възможностите на кредитора да се удовлетвори. Осъществената сделка с имуществото на длъжника е увреждаща поради това, че за удовлетворяване на дълга служи цялото имущество на длъжника и той не разполага с правна възможност да посочва от коя движимост или недвижимост ще следва да се удовлетвори кредиторът. Поради това, също съгласно съдебната практика, знанието за увреждане се приема като съзнание, че в резултат на действието (правна сделка) съществува възможност да се възпрепятства кредиторът да се удовлетвори от стойността на имота.

На последно място, неоснователни се явяват възраженията на ответниците относно неприложимостта на разпоредбата на чл. 216, ал. 1 от ДОПК в редакцията ѝ след изменението ѝ, обнародвано в ДВ бр. 105/2020 г. и влязло в сила от 01.01.2021 г. Меродавен е моментът на депозиране на исковата молба, който в конкретния случай е 10.03.2022 г., а не този на увреждащата сделка, т. е. исковата молба е подадена към момент, когато посочената

норма предвижда възможност за атакуване на увреждаща сделка при подадени декларации. Ирелевантна е редакцията на посочената разпоредба към момента на подаване на декларации.

С оглед горното и доколкото по делото няма данни, а и ответникът „Строймакс“ ЕООД не твърди да е погасил публичните си задължения по някой от предвидените в ДОПК способы, налага се обоснованият извод за основателност на предявения главен иск.

Поради съвпадение в крайните изводи на двете инстанции, постановено следва да бъде Решение, с което обжалваното такова да бъде потвърдено на основание чл. 272 от ГПК, а разгледаната въззивна жалба – оставена без уважение като неоснователна.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 78, ал. 3 във връзка с ал. 8 от ГПК, ответниците следва да бъдат осъдени да заплатят на въззиваемия съдебни разноски за настоящото производство в размер на 300 лв.

Водим от горното, съдът:

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 33 от 03.04.2023 г., постановено по т. д. № 61/2022 г. на Окръжен съд – Благоевград, 7 –ми състав.

ОСЪЖДА „Строймакс“ ЕООД, ЕИК: 101678574, със седалище адрес на управление: гр. София, бул. „Княз Александър Дондуков“ № 11, ет. 8, офис 9, и „Инвест 14“ ЕООД, ЕИК: 202856778, със седалище и адрес на управление: гр. Благоевград, ул. „Св. Св. Кирил и Методий“ № 8Б, ет. 1, да заплатят на Държавата, представлявана от Национална агенция по приходите, сумата от 300 лв. (триста лева).

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд на Република България в едноседмичен срок от съобщението до страните по реда и при условията на чл. 280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____